

na újmu poškozeného předem býti vyloučeny nebo obmezeny, jsou podle § 13 tohoto zákona naprosto neplatné a je tedy tím více neúčinné jednostranné odmítání zákonného ručení. Rozhodným jest v souzeném případě, že žalovaný Josef K. jest majitelem auta, že žalobcovo poranění bylo způsobeno provozováním tohoto auta, že se provoz v době úrazu děl za úplatek a také v hospodářském zájmu žalovaného Josefa K-a a že ve skutečnosti silostroj nebyl v době škodné události Josefu B-ovi výlučně přenechán k provozu na jeho vlastní účet a nebezpečenství po rozumu § 1 (3) aut. zák.

Správně také uznaly nižší soudy, že prasknutí pneumatiky jest příhodou, jež tkví v povaze silostroje, v jeho zvláštním způsobu a v nedostatku jeho činnosti ve smyslu § 2 aut. zák. (srov. VI. zprávu panské sněm. k 2. vlád. předl. aut. zák. čís. 2 1přil. k těsnop. protokol. XVIII. sese 1907). Je-li tomu tak, ručí žalovaní podle § 1 aut. zák. úplně, neboť, selhal i další vyvíňovací důkaz, že žalobce spoluzavinil škodnou událost, neboť neměl podle zjištění nižších soudů účasti ani na tom, že pneumatika praskla, ani na tom, že se auto překotilo.

Čís. 8510.

Soudní prázdniny.

Exekučním řízením ve smyslu § 223 (2) c. ř. s. není řízení o žalobách, upravených exekučním řádem, jež vznikly za exekučního řízení a z jeho podnětu.

Žaloba podle § 35 ex. ř., již jsou uplatňovány námitky proti nároku nemanželského dítěte soudem již přiznanému a exekucí vymáhanému, není sporem podle § 224 (1) čís. 3 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, R II 349/28.)

Žalobě, již domáhal se nemanželský otec proti nemanželskému dítěti výroku o zániku exekučně vymáhaného nároku na výživné, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání žalované strany jako opožděné, maje za to, že jde o spor o nároky, příslušející podle zákona dítěti proti nemanželskému otci po rozumu § 224 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. čl. II., pokud se týče o žalobu podle § 35 ex. ř., že tedy jde o feriální věc podle § 224 c. ř. s., pokud se týče o řízení exekuční ve smyslu § 223 odst. (2) c. ř. s., na něž nemají soudní prázdniny vlivu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by jednal o odvolání po zákonu.

Důvody:

Odvolací soud jest na omylu. Jest sice správné, že podle § 223 (2) c. ř. s. nemají soudní prázdniny vlivu na exekuční řízení; zákon však,

mluvě o exekučním řízení, má na mysli jen exekuční řízení v užším smyslu, nikoli sporné řízení, byť i se týkalo žalob exekučním řádem upravených, které sice vznikly za exekučního řízení a z jeho podnětu, pro jejich provedení však není v exekučním řádě předpisů, takže pro ně platí předpisy civilního řádu soudního (čís. 5522, 6586 sb. n. s.). Ale nejde tu ani o spor podle § 224 (1) čís. 3 c. ř. s. Zákon tu má na mysli spory, jimiž jsou uplatňovány nároky dítěte, kdežto v souzeném případě jde o žalobu podle § 35 ex. ř., tedy o žalobu, již jsou uplatňovány námitky proti nároku dítěte soudem již přiznanému a exekucí vymáhanému. Nemají tu tedy místa ustanovení §§ 223 (2), 224 (1) čís. 3 a 225 (2) c. ř. s.; odvolací lhůta začala běžeti až po skončení soudních prázdnin (§ 225 (1) c. ř. s.), takže odvolací spis podán byl včas a neprávem jej odvolací soud pro opožděnost odmítl.

Čís. 8511.

Pokud se nemůže majitel časopisu domáhati náhrady útrat trestního tiskového řízení na pisateli článku, jenž zavdal podnět k trestnímu řízení.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Rv II 94/28.)

Žalovaný zaslal redakci časopisu L. rukopis článku jednajícího o O-ovi. Redaktor časopisu L. článek v plném znění uveřejnil, čímž byl dotčen O. a žaloval redaktora časopisu pro přečin urážky na cti. V trestním řízení došlo ke smíru, podle něhož redaktor zaplatil O-ovi útraty trestního řízení. Ke smíru přistoupila jako rukojmí a plátkyně též majitelka časopisu L., proti níž pak byla vedena k vydobytí onoho peníze exekuce. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se majitelka časopisu na žalovaném pisateli článku náhrady toho, co musela zaplatiti následkem onoho tiskového sporu. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Odvolatelka má za to, že příčinná souvislost mezi uveřejněním dopisu žalovaného jako původce urážlivého článku s trestními žalobami a z toho plynoucími útratami, jest ve případě, o který se jedná, prokázána tím, že redaktor uveřejnil dopis teprve na ujištění žalovaného, že tvrzení v dopise žalovaného jest pravdivé, což mohl věděti jen žalovaný, který jako starý dopisovatel redaktora K-a, dále jako vychovatel mládeže, ředitel školy a jako znalec poměrů v obci, nabídl o všech tvrzeních v článku důkaz pravdy, který se však nezdařil, čímž stal se zodpovědným za uveřejnění nesprávných tvrzení a obvinění. Z toho dovozuje odvolatelka právo k postihu ve smyslu § 1358 obč. zák. a má za to, že může uplatňovati toto právo postihové jak proti redaktoru tak i proti žalovanému v plném rozsahu. Odvolací soud nesdílí tento názor odvolatelky, zvláště uváží-li se, že žalobkyně nebyla na trestním řízení jako strana účastněna a se jen dobrovolným smírem zavázala jako rukojmí a plátkyně zaplatiti útraty právního zastupování a trestního řízení. Redaktor K. nebyl v trestním řízení odsouzen a zavázal se též do-